VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 12833/02
Ivica GREGURINČIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući 1. rujna 2005. godine u Vijeću sastavljenom od:

g. C.L.ROZAKIS, *predsjednik,*
g. L. LOUCAIDES,
g. F. TULKENS,
g. P. LORENZEN,
gđa N. VAJIĆ,
gđa S. BOTOUCHAROVA,
g. A. KOVLER, *suci*
i g. S. NIELSEN, *Tajnik Odjela,*

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 4. ožujka 2002.,
uzimajući u obzir odluku o primjeni postupka na temelju članka 29. stavak 3. Konvencije da se dopuštenost i osnovanost predmeta ispitaju istovremeno,
uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koji je podnio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj, g. Ivica Gregurinčić, hrvatski je državljanin, rođen 1967., a živi u Petrinji, Hrvatska. Pred sudom ga zastupa g. B. Spiz, odvjetnik iz Zagreba. Tuženu državu zastupala je Zastupnica gđa. L. Lukina-Karajković, a kasnije gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta, prema navodima stranaka, može se sažeti kako slijedi.

Dana 18. kolovoza 1995. pripadnik hrvatske vojske navodno je oštetio podnositeljev auto.

Dana 3. listopada 1995. podnositelj je pokrenuo građanski postupak pred Općinskim sudom u Zagrebu tražeći naknadu štete od države.

Sud je održao ročišta: 15. travnja 1996., 2 travnja 1998. i 8. prosinca 1998.

Dana 6. studenog 1999. na snagu je stupio Zakon o dopunama Zakona o obveznim odnosima. Propisao je da se prekidaju postupci za naknadu štete koju su uzrokovali pripadnici vojske i policije u razdoblju od 17. kolovoza 1990 do 30. lipnja 1996.

Sud je nakon toga održao ročišta 18. ožujka 2002., 11. ožujka 2003., 2. ožujka 2004. i 10. prosinca 2004. Čini se da predmetni postupak i dalje traje.

B. Mjerodavno domaće pravo

Dana 6. studenog 1999. na snagu je stupio Zakon o dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br.112/1999, dalje "Zakon iz 1999."). Propisao je, između ostalog, da će postupci za naknadu štete koju su uzrokovali pripadnici vojske i policije tijekom rata, pokrenuti protiv države, biti prekinuti do donošenja posebnog zakona, koji će propisati navedenu materiju. Zakon iz 1999., također je obvezao Vladu da Hrvatskom saboru dostavi posebni propis najkasnije do 6. svibnja 2000.

Mjerodavni dio Zakona o parničnom postupku (*Narodne novine*, br. 53/1991, 91/1992, 112/1999 i 117/2003) predviđa:

Članak 212.

"Postupak se prekida: (...)

…

6) kad je to drugim zakonom određeno."

Zakon o odgovornosti za štetu uzrokovanu od pripadnika Hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga tijekom domovinskog rata (*Narodne novine*, br. 117/2003, u daljnjem tekstu "Zakon iz 2003.") stupio je na snagu 31. srpnja 2003. On predviđa da će se postupci prekinuti na temelju Zakona iz 1999. nastaviti te određuje u kojim je okolnostima Republika Hrvatska odgovorna za štetu koju su počinili pripadnici vojske i policije tijekom rata.

Relevantni dio članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (pročišćeni tekst je objavljen u Narodnim novinama 49/2002), izmijenjen 15. ožujka 2002., glasi kako slijedi:

"(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud…

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu… iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti…

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava… Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu."

PRIGOVORI

1. Podnositelj zahtjeva prigovara da je njegovo pravo na pristup sudu zajamčeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije i njegovo pravo na djelotvorno pravno sredstvo zajamčeno člankom 13. Konvencije povrijeđeno Zakonom iz 1999.

2. Nadalje prigovara temeljem članka 6. stavka 1. Konvencije zbog duljine trajanja navedenog parničnog postupka.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovara da mu je Zakonom iz 1999. uskraćeno pravo na pristup sudu i pravo na djelotvorno pravno sredstvo u pogledu njegovog zahtjeva za naknadu štete jer je tim Zakonom određen prekid postupaka koji se vode radi naknade štete koju su počinili pripadnici vojske i policije tijekom rata (kao i u njegovom slučaju). Pozvao se na članke 6. i 13. Konvencije čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

Članak 6. stavak 1.

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi….svatko ima pravo…da sud…u razumnom roku ispita njegov slučaj"

Članak 13.

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu."

Vlada je pozvala Sud da odbije ovaj prigovor jer je Općinski sud u Zagrebu nastavio sa razmatranjem ovog predmeta bez obzira na Zakon iz 1999. Podnositelj zahtjeva smatra da njegov postupak, iako je točno da nije bio formalno prekinut, nerazumno dugo traje.

Sud podsjeća na svoje ranije presude u kojima je utvrdio da dugo razdoblje, kao posljedica Zakona iz 1999., zbog kojeg su podnositelji zahtjeva bili spriječeni da o njihovom zahtjevu građanske naravi bude odlučeno, predstavlja povredu članka 6. stavka 1. Konvencije (vidi, na primjer, *Multiplex protiv Hrvatske*, br. 58112/00,§ 55, 10. srpnja 2003., *Aćimović protiv Hrvatske*, br. 61237/00, §42, ECHR 2003-XI, *Pikić protiv Hrvatske* br 16552/02 § 42, 18. siječnja 2005). Međutim, u svim tim predmetima, mjerodavni domaći sudovi su prekinuli postupke podnositelja zahtjeva temeljem Zakona iz 1999.

Sud bilježi da nije sporno da je nadležni sud održao ročišta 2002. i 2003. (bez obzira na Zakon iz 1999.) te da taj postupak još uvijek traje. Štoviše, prekid postupka više nije moguć od stupanja na snagu Zakona iz 2003., uzimajući u obzir da je njime neizravno ukinut Zakon iz 1999. Stoga, podnositelj zahtjeva ne može tvrditi da je žrtva povrede Konvencije zbog prekida postupka do kojeg nije došlo, niti može doći.

Proizlazi da je ovaj prigovor nekompatibilan *ratione personae* s odredbama Konvencije u smislu članka 35. stavka 3. i mora biti odbačen sukladno članku 35. stavku 4.

2. Podnositelj zahtjeva se također žalio na duljinu predmetnog parničnog postupka. Pozvao se na članak 6. Konvencije, čiji relevantni dio glasi kako slijedi:

Članak 6. stavak 1.

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi….svatko ima pravo…da sud…u razumnom roku ispita njegov slučaj"

Sud podsjeća da je u predmetu *Nogolica* (vidi *Nogolica v. Croatia*, br. 77784/01, ECHR 2002-VIII), koji se također odnosio na duljinu postupka, zaključio da ustavna tužba temeljem članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu iz 1999. (prema izmjenama od 15. ožujka 2002.) predstavlja pravno sredstvo koje treba iscrpiti iako je zahtjev ovom Sudu podnesen prije uvođenja tog pravnog sredstva.

Budući da podnositelj zahtjeva nije započeo taj postupak, ovaj prigovor mora biti odbačen prema članku 35. stavcima 1. i 4. Konvencije zbog propusta da iscrpi domaća pravna sredstva.

Slijedi da zahtjev mora biti odbačen sukladno članku 35. stavku 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud većinom

Odlučuje obustaviti primjenu članka 29. stavka 3. Konvencije i proglasiti zahtjev nedopuštenim.

Søren NIELSEN	Christos ROZAKIS
Tajnik	Predsjednik